

Лабій удався зараз до учителя, що мешкав лиш через сіни в малій хатчині.

— А що, пане, вифасували-сьте гроші?

— Ні ще! Казали, що сьогодні-завтра дістану.

Лабій голосно плюнув на землю і покрутив головою. Настала мовчанка. До хати увійшла жінка і поклала на стіл вечерю: миску печених барабоць і три великі, жовті огірки.

— Вечеряйте, пане,— промовила жінка.

— Так, так,— обізвався на те Лабій,— ще вечеряйте сьогодні, а вже завтра шукайте собі харчу деінде. Мені вас жаль, але і себе шкода. Вже я вас доста задурно годував. Може й другий трохи погодувати! З хати я вас не виганяю, сидіть собі здорові, але давати харчу більше не можу. Ви знаєте, що і коло мене нема таких гараздів. Ви за се не гнівайтесь...

— Я не гніваюся, бо вас цілком розумію. Лиш і тепер мушу вас запевнити, що задурно ви мене не годували. Будьте переконані, що як лиш дістану грошей, то до крейцара вам заплачу.

— Дай боже скоро сего діждатись! Гм, ходім, жінко! Ага, правда... я маю до вас якесь письмо. Почтар передав. Ось воно! А тепер — добраніч!

— Добраніч!

Учитель розірвав конверта. До нього писав його батько і жалувався на синову невдячність:

"...такі, синку, коло мене гаразди. Задовжився через тебе, а тепер за довги мене по судах тягають. А тобі байдуже, пануєш собі і, певне, на

пусто-дурно протринькуєш гроші. А йшов ти на посаду, то казав, що будеш мені щомісяця посилати. От вже три місяці минуло, я свої ноги виходив на пошту, а від тебе і крейцара не виджу. Красно ти робиш! Мама вже свої очі виплакала. Бог тебе тяжко скарає за мамині сльози..."

Учитель не мав сили дочитати листа до кінця.